

bilfolket bakom sig, voro vi uteslutande hänvisade till oss själva i trakter där icke en enda levande människa finnes.

I Kontje uppvaktade vi genast amban, som meddelade att allt vad vi beställt låg färdigt vid flodstranden, dit han följde oss. Den embarkeringsplats vi utsett hade nu antagit ett helt annat utseende än sist. Där lågo sex stora och lika många mindre kanoter, var och en förtöjd vid en i strandterrassens sluttning instucken åra. Där syntes också en hel trave av plankor, till längden motsvarande två kanoter i bredd samt ett antal lika långa störrar.

Tio "sutji", egentligen "vattenmän", men i verkligheten "roddare", presenterades av amban för oss. Sadik, Hajit och Rozi voro från Tjong-köl, Seidul, Haschim och Musa Ahun från Kontje, Sajit, Aveile, Abdurahim och Osman från byn Ak-supe ett par dagsleder nedåt floden. Till bas för besättningen utsågs Seidul.

Kanoten, den vanliga farkosten på hela Tarim alltifrån trakten strax nedanför Jarkend till flodens slut, hugges med yxor ur en enda poppelstam. En medelstor kanot är omkring fyra meter lång och så smal, att en man kan sitta på dess botten med utsträckta ben och händerna stödda mot relingarna, men utan svängrum i sidoledd. I tvärsnitt är farkosten rund liksom poppelstammen och har därför ett ytterst känsligt jämviktsläge på vattnet. Den har en naturlig benägenhet att gå runt vid varje förskjutning av lasten. Men roddarna äro lika säkra och vana vid manövreringen som våra